

РЕШЕНИЕ

№ 25520

гр. София, 26.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 07.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **1714** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба на Р. А. Б. И., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], обл. Х., с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № 12527 от 03.12.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ при МС на РБ/, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и на хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административнопроизводствените правила. Твърди се, че административният акт е издаден в нарушение на чл.35 и чл.36 от АПК, при неизяснена фактическа обстановка. Не била изяснена фактическата обстановка, липсвал задълбочен анализ на заявените от лицето обстоятелства. ДАБ считала, че не бил налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С., но не било обсъдено насилието в различните части на страната. Анализът на обстановката в С. бил формален и не кореспондирал с личната бежанска история. Не бил разгледан и въпросът за региона на страната, в който евентуално лицето да бъде върнато. Неправилно и в противоречие с материалния закон е прието, че Турция е трета сигурна държава за него. Жалбоподателят не се явява в съдебно заседание, тъй като не е открит и е напуснал посочения в жалбата адрес. В съдебно заседание назначеният на жалбоподателя особен представител, адв. С. от САК, заявява, че в С. отказът от военна служба се преследва, което било основание за даване на убежище на жалбоподателя.

Ответникът - Председателят на ДАБ, чрез юрисконсулт К., в съдебно заседание моли съда да отхвърли жалбата и да потвърди оспореното решение като правилно и законосъобразно. Твърди, че били спазени административнопроизводствените правила и материалния закон. Сочи, че жалбоподателят не отговарял на изискванията по чл.8 и чл.9 от ЗУБ, тъй като не бил арестуван, осъждан, лично заплашван и преследван. Позовава се на променената обстановка в С., за което представя актуална справка.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по подадена от чужденеца молба за международна закрила с вх.№В-13-1060/26.08.2024 г. (л.52).

Съставен е регистрационен лист (л.50-51). В него е отразено, че молителят е с имена Р. (собствено) И. (бащино) А. Б. (фамилно), гражданин на С., [дата на раждане] , в [населено място], обл. Х., С., по етническа принадлежност – арабин, с религия – мюсюлманин, сунит, без образование, по професия – шивач, неженен, владеещ арабски език, без отбелязване на документи за самоличност.

Срещу подпис лицето е било своевременно запознато с правата си в производството за предоставяне на международна закрила, както и с организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут (л.49).

Съставена е Евродак дактилоскопна карта (л.48).

С молителя е проведено едно интервю – на 04.09.2024г. (л.30-34). На него той е заявил, че роднините му – майка му и баща му, братята и сестрите му, са в Турция. Напуснал С. юли 2024г. нелегално за Турция, където останал в [населено място] един месец. Оттам август 2024 г. преминал нелегално в България, с помощта на трафикант. С кола стигнал до С. и сам се предал на полицията, след което бил оставен в Б. за 11 дни. В С. не е бил арестуван, нито осъждан, нямал проблеми заради това, че е арабин, нито заради религията си. Никога не бил участвал във въоръжена групировка, нито в политическа партия и в партийни мероприятия. Напуснал С., тъй като къщата му в [населено място] била бомбардирана, което наложило да живее под наем и да плаща за вода. Не бил заплашван лично. Не би се върнал в С.. От България иска закрила и сигурност.

След съответно запитване от ДАБ до ДАНС, по преписката е приложено писмо от ДАНС (л.18), в което се казва, че ДАНС не възразява на лицето да бъде предоставена закрила, в случай, че то отговаря на условията по ЗУБ.

Към административната преписка са приложени две справки (л.19-23 и л.24-29), изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно обстановката в С., съответно актуална към 27.08.2024г., както и справка за положението в Република Турция, актуална към 27.09.2024г. Първата справка за Сирийската арабска република съдържа информация конкретно за района, от който е жалбоподателят – провинция Х.. Ситуацията там е описана като нестабилна. Втората справка за положението в Турция е обща, като конкретно за защитата на правата на бежанците в Турция е посочено, че се предоставя три вида статут на международна закрила. В справката се сочи, че за бежанците от С. турската държава прилага режим на временна закрила, който предоставя на ползващите се от него право на законен престой, както и известно ниво на достъп до основни права и услуги. В справката се съдържа и информация досежно обстоятелствата дали Турция отговаря на определението „трета държава“ относно гражданите на С., търсещи международна закрила, като се посочва, че през април 2013 г. А. е приела всеобхватен, вдъхновен от ЕС Закон за чужденците и международната закрила, който създава специална

правна рамка за убежище в Турция и потвърждава задълженията на турските власти към всички лица, нуждаещи се от международна закрила.

При тези факти и обстоятелства административният орган е постановил оспореното решение (л.8-16).

В него е приел, че за Р. А. Б. И. не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 от ЗУБ, тъй като самият той е заявил, че не е имал в страната си на произход проблеми, свързани с основанията в посочената норма, като молителят не бил обосновал наличието на риск за своите живот и свобода и не бил посочил никакви причини за основателно опасение от преследване, не бил дискриминиран.

Административният орган е приел, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приема, че лицето е напуснало С. поради „реална опасност от смъртно наказание или екзекуция“ - нито от страна на официалните власти, нито от страна на някоя групировка. Няма данни за изтезания, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Пред съда е представена нова справка (л.68-70) за ситуацията в С., актуална към 14.03.2025 г. – след падането през декември на режима на бившия президент Б. А. и бягството му от страната. В справката е посочено, че представители на бившия режим продължават да се помиряват и да уреждат отношенията си с новата власт. На 2 март 2025 г., съгласно изявление на сирийското президентство, новите власти в С. обявяват сформирването на комитет за изготвяне на конституционна харта за управление на прехода към демокрация. Сочи се, че новите управляващи са съсредоточени върху възстановяването на С. и нейните институции след отстраняването от власт на Б. А.. Цитиран е бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 07 март 2025 г., според който към 06 март 2025 г. около 301 967 души са се завърнали в С., като бившите фронтови зони в Идлиб и Х. са основните дестинации. Във връзка с политическите събития в С. е изразена цел да бъде изготвена конституционна декларация, която да регулира преходната фаза, да определи правомощията на трите власти и да осигури стабилност и възстановяване.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението на ДАБ е връчено лично на жалбоподателя на 11.12.2024г., жалбата е подадена чрез административния орган до съда на 20.12.2024г., тоест в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт.

Поради това жалбата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ, съгласно чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Решението е издадена в писмена форма и със съответните реквизити, при спазване на административнопроизводствените правила.

Регистрационният лист е съставен в присъствието на преводач на разбираем от чужденеца език (арабски). Също с преводач от арабски, чужденецът е информиран писмено за реда, който следва производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци.

При провеждането на интервюто, търсещото закрила лице е имало възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си. Интервюто е проведено също с преводач от арабски. След приключването му, текстът е бил прочетен, като чужденецът е заявил, че е разбрал добре смисъла на написаното и че няма възражения по него.

Съдът намира, че в частта относно отказа на жалбоподателя да бъде предоставен статут на

бежанец оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Правилен е крайният извод в решението на административния орган, че изложените от търсещото закрила лице причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

Самият чужденец е заявил на проведеното с него интервю, че не е бил арестуван или осъждан, не е имал проблеми заради етноса или религията си, политически пасивен е. Обстоятелството, че излага предположения, че може да бъде взет на служба в казармата, само по себе си не представлява форма на реална заплаха от преследване, още повече след смяната на режима. Заявените от лицето причини за напускането на С. и за търсената в Р България международна закрила (че ще живее по-лошо отпреди да замине и че трябва да плаща за наем и за вода) навеждат извода, че лицето не е бежанец, а икономически емигрант. Косвено това се подкрепя и от факта, че е напуснал посочения в жалбата адрес и не се явява в съдебно заседание, което е индикация за дезинтересиране от производството по предоставяне на закрила пред българските власти. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че лицето не е посочило проблеми в С. да е имал и някой от роднините му – майка, баща, сестри и братя. Сочените обстоятелства, че е избягал от Турция, тъй като там се извършвали гонения срещу сирийците не намират опора в представената справка за положението в държавата, както и в депозираните по време на интервюто от жалбоподателя сведения, които в тази насока се основават на слухове, а не на конкретни факти. Чужденецът не твърди, че самият той е бил подложен на специално отношение, въз основа на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. В интервюто си личат разминавания в изложените от чужденеца факти досежно отношението на турците към сирийците, в частност към негов братовчед сириец. За едно и също конкретно събитие на места чужденецът говори като свидетел очевидец, а на други като човек, който не е възприел пряко събитията.

По изложеното по-горе, съдът намира, че решението в частта, с която председателят на ДАБ е отказал на основание чл.75, ал.1, т.2 от ЗУБ да предостави на лицето статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон и в частта си, с която административният орган е отказал на предостави на чужденеца хуманитарен статут.

Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В конкретния случай жалбоподателят е напуснал С. по своя воля, без (както е отбелязано и в оспореното решение), някакво конкретно действие срещу него, или поредица от действия или събития, без конкретна опасност от някое от изброените по-горе посегателства. Самият чужденец не излага такива твърдения. Не твърди и такава опасност да е налице за него в случай на завръщане в страната. От справката за страната следва изводът, че и обективно в С. към настоящия момент не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт, особено пък от

такава степен, че той да може да се характеризира с безогледно насилие, напротив има предпоставки за положителни промени и възстановяване. Събитията, за които разказва в интервюто относно бомбардировки в Ал Б. датират от 2017-2018г.

Съдът намира, че не се отхвърлят изводите на административния орган, че спрямо жалбоподателя Турция е страна, която отговаря на легалната дефиниция на §1, т. 9 от ДР на ЗУБ. „Трета сигурна държава“ е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. През месец април 2013 г. Турция приема всеобхватен, насърчен от ЕС „Закон за чужденците и международната закрила“ (LFIP), който установява специална правна рамка за убежището в Турция и потвърждава задълженията на Турция към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от страната им на произход. Според ВКБООН, европейското законодателство в областта на убежището и миграцията е ясно видимо в турското законодателство в областта на убежището благодарение на тази реформа. Турският Закон за чужденците и международната закрила предоставя три вида статут на международна закрила в съответствие с политиката на Турция за „географски ограничения“ на Конвенцията за бежанците от 1951г. Преди да премине нелегално границата на Република България, сирийският гражданин е преминал нелегално в Турция заедно с неговите родители, с братята и сестрите му. Същевременно по данни на чужденеца родителите му, братята и сестрите му са останали в Турция. В тази връзка се установява, че за молителя е съществувала законова възможност да се регистрира пред турските служби и да легализира престоя си там, което той е избрал да не направи. Същевременно сирийският гражданин е избрал да напусне Турция не поради конкретно неблагоприятно събитие, а по икономически причини. От страна на оспорвания не са били представени никакви насрещни доказателства в защита на неговата теза, че в Турция има негативно отношение към сирийците.

Извън горното следва да се отбележи и че жалбоподателят не се явява в съдебно заседание, не е намерен на адреса, посочен в жалбата и не е посочил друг, напуснал е бежанският център. Макар и да не е задължително личното му участие в съдебното производство, неявяването му в съдебно заседание, за което е призован и преводач по негово първоначално искане и напускането на бежанския център, при променената обстановка в С., е индикация за дезинтересиране от търсената закрила.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 6 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. А. Б. И., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение № 12527 от 03.12.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен

съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИ

Я: